

Pohreb Milana Šimečku

Písať o smrti sa nedá, pretože je silnejšia ako slová. Dá sa len nechápavo hľadieť a ďalej žiť. Milan Šimečka náhle zomrel v pondelok 24. septembra vo veku 60 rokov. Včera predpoludním sa s ním prišli naposledy rozlúčiť do bratislavského krematória predstavitelia politického a kultúrneho života, priatelia, rodina i verejnosť. Krátko po deviatej vstúpili do preplnenej obradnej siene prezident republiky Václav Havel, predseda Federálneho zhromaždenia Alexander Dubček, predseda federálnej vlády Marián Čalfa, vedúci Kancelárie

(Pokračovanie na 2. strane)

**Myšlienka
nielen na dnes**

Volám sa Milan Šimečka a priatelia ma vybrali, aby som otvoril tento míting (na Javorine, 7. 6. 1990 – pozn. red.) zrejme preto, že som miešanec. Na farbe pleti to nevidno, lebo som miešanec česko-pomlčka slovenský. Narodil som sa hore na severnej Morave, ale viac ako tridsaťpäť rokov žijem v Bratislave. Za taký dlhý čas som sa celkom prirodzene obalil slovenskou národnou identitou, pod touto novou kožou mi ostala identita česká, preto som miešanec. A mám taký pocit, že takých je nás veľa, takých čo máme rozhodené rodiny, sestry, bratov, deti, staré

Pohreb Milana Šimečku

(Dokončenie z 1. strany)

prezidenta republiky Karel Schwarzenberk, predseda SNR František Mikloško, predseda vlády SR Vladimír Mečiar. Úvodný rozlúčkový prejav predniesol František Mikloško. Povedal, že Milan Šimečka bol jeden z prvých, ktorý po páde totalitného režimu presadzoval myšlienku zmierenia a odpustenia. Po Fedorovi Gálovi prehovoril Miroslav Kusý. – *Stačí privrieť oči a máme ho pred sebou, stačí nám siahnuť do poličky a opäť s ním vedieme rozhovor... prečo sme sa však potom všetci pokorne zhromaždili na tomto mieste, prečo tu za ním žiaľime? Pretože to, čím si nás Milan získaval, čím si nás k sebe pripútal, neboli len jeho názory a myšlienky. Bola to predovšetkým bezprostredná emanácia jeho ľudskosti, fluidum jeho človečiny...* Osobné vyznanie Miroslava Kusého povie oveľa viac, ako keď napíšem, že Milan Šimečka bol humanista, filozof, bojovník za ľudské práva, spisovateľ, publicista, či predseda Rady konzultantov a člen kolégia prezidenta ČSFR. Po každom z nás ostáva po smrti prázdna diera. Jej veľkosť zodpovedá sile a originalite človeka, veľkosti jeho osobnosti. Milan Šimečka preživa ďalej vo svojom diele. V poli, ktoré stačil počas svojho života zmapovať. Pripomeňme aspoň niektoré z jeho titulov – Kríza utopizmu, Konec nehybnosti, Kruhová obrana či Mój súdruh Winston Smith (práve vychádza na pokračovanie v Kultúrnom živote).

Vraví sa, že keď človek zomiera, v sekunde sa mu premietne pred očami celý jeho život. Zhodnotí ho a zmieri sa s tým. Možno preto pociťujem vždy, keď stojím za presklenou stenou krematória, akýsi zvláštny pokoj. Z reproduktorov znie Bach. A už sa nedá nič robiť. Všetko je potvrdené.

Smrť nebýva krutá k nebožtikom, ale k pozostalým. Dnes patrí k pozostalým celý slovenský a český národ, pretože naveky odišiel výrazný talent a význačný um. MILAN ŠIMEČKA. (af)

(Dokončenie z 1. strany)

mamy a vnúčatá na obidvoch stranách tohto vrchu. Polovicu vedomia máme slovenskú, polovicu českú, aj v srdci je to podobne, ľavú komoru máme českú a pravú slovenskú. To je zvláštne postavenie a v čase rozdeľovacích znamienok nie príliš príjemné, lebo vo všetkých našich sporoch nás raz bolí slovenská srdcová komora a potom zasa česká.

Niekedy sa ma aj najlepší priatelia pýtajú, čo vlastne som, a ja nemôžem odpovedať, že som Čechoslovák, pretože taká národnosť neexistuje a ani by existovať nemala. Tak nehovorím nič, ale na otázku, či mi je v takom postavení dobre, vravím, že veľmi dobre, lebo dve identity sú viac ako jedna. Vy, čo ste na tom rovnako, iste viete, aké je dobré rozumieť obidvom stranám, pohybovať sa voľne a so znalosťou v obidvoch národných kultúrach, v dvoch jazykoch, v ich nárečiach a poznať z vlastnej skúsenosti celú túto krajinu. Je to prsto obohatenie, je to niečo navyše, niečo ako dar. Možno raz príde v Európe taká doba, keď človek bude môcť získať za života aj štyri alebo päť identít. Taki ľudia budú oveľa bohatší ako tí s jednou jedinou identitou...

(Mať väčšiu vlasť,
kultúrna príloha Verejnosti,
Ahoj, Európa – 20. júna 1990)